

[Elgaard.]

landes repræsentanter fremførte. Lige så vigtigt må det utvivlsomt være, at de større magter sørger for at orientere de mindre deltagere i tide om de skridt, de agter at tage initiativet til. I så henseende er tilfældet Grækenland-Tyrkiet et lærerigt fortilfælde. Som det fremgik af udenrigsministerens redegørelse, kunne mange vægtige og overbevisende argumenter anføres for disse landes indlemmelse i organisationen. For de mindre lande måtte imidlertid det spørgsmål umiddelbart opstå, om det var det rette tidspunkt at indbyde disse lande, så længe den bestående organisation ikke endnu var fuldt udbygget. Det havde været rigtigt, om disse spørgsmål var uddebatteret de større Atlantmagter imellem, inden de mindre lande stilledes overfor en i realiteten fuldbyrdet kendsgerning. Jeg må vel forstå den højtærede minister således, at det er hans indtryk, at det mere regelmæssige samarbejde på højeste plan, som nu er indledt, vil tjene til at forhindre lignende overraskelser i fremtiden.

Jeg vil imidlertid her gerne tilføje, at når mit parti giver sin tilslutning til forslaget om Grækenlands og Tyrkiets optagelse i Atlantpagten, sker dette naturligvis uden reservationer af nogen art. Det må være en følge af pagtens solidariske karakter, at en beslutning, som een gang er truffet, ikke er behæftet med forbehold.

Om opstillingen af en bataillon til rådighed for FN, som den højtærede udenrigsminister berørte, skal jeg ikke her udtale mig udover at sige, at venstre må anse Danmark for lige så forpligtet til at gøre sin skyldige indsats indenfor FN som til at opfylde sine forpligtelser indenfor Atlantpagten. Vi må opfatte Atlantpagten som et nødvendigt supplement til den store organisation FN, der vedblivende udgør det eneste forum, for hvilket debatten om en almindelig afspænding, om den åbne verden endnu kan føres. Vi må se det som vor opgave med de kræfter, vi råder over, at styrke FN og fremfor alt modvirke en splittelse af denne organisation. Der er intet i Atlantpagten, der er uforeneligt med vor fortsatte virksomhed for at støtte FN's arbejde.

Venstre takker både udenrigsministeren og finansministeren, fordi de med megen vægt har fremhævet betydningen af, at den traditionelle handel med de østeuropæiske lande opretholdes også under Atlantpagten. På dette område er åbenhjertige drøftelser mellem europæiske og amerikanske politikere utvivlsomt på deres plads.

Vi kan derfor med tilfredshed hilse det initiativ, der fra Europarådets side er taget til en fælles, formløs forhandling mellem en række medlemmer af Europarådets rådgivende forsamling og medlemmer af den amerikanske kongres. Vi må imidlertid beklage, at ingen dansk repræsentant er udset til at deltage i disse forhandlinger, idet der kun blev tildelt de nordiske lande to forhandlere, nemlig en svensk repræsentant og en norsk repræsentant. De almindelige synspunkter vil utvivlsomt blive varetaget på en for os fuldtud tilfredsstillende måde af vore nordiske kolleger, men ikke mindst i betragtning af de misforståelser med hensyn til danske forhold, der i den senere tid på den ene eller den anden måde er kommet til orde fra amerikansk side, kunne det være påkrævet, at man fra dansk side ikke forsømte nogen lejlighed til at berigtige disse misforståelser. Det glæder mig imidlertid, at man fra Amerikas side meget omgående har givet en undskyldning, og man må dermed betragte denne sag som ude af verden.

Når jeg indledningsvis betegnede Ottawa-konferencen som et vendepunkt i Atlantpolitikken, sigtede jeg hermed til, at der nu er indledt regelmæssige rådslagninger Atlantpagtlandene imellem, ikke blot på det tekniske, forsvarsmæssige plan, men også på det højeste politiske plan. Vi imødeser derfor med den største forventning resultatet af de indledende undersøgelser om grundlaget for en fælles politik over et bredere felt, som vil blive forelagt rådet på mødet i Rom i november.

Vi erindrer alle de indgående overvejelser, der her i landet gik forud for vor indtræden i denne pagt. Begivenhederne har vist, at vor sikkerhed dermed er blevet forøget. Vor tryghedsfølelse er i dag større, end den var for to år siden, og det er jo rigtigt, at frygten er fredens værste fjende. Organisationen vokser, og den svigter efter vor overbevisning ikke sine høje mål. Vi vil fra vor side vogte over, det vi formår, at den ikke forfalder, og vi må være fuldtud på det rene med, at den, indtil den har bevirket den afspænding i verden, som må være dens endelige mål, fortsat vil kræve ofre også af os.

Der findes hist og her dem, der står uforstående overfor nødvendigheden af disse byrder. Men det er min overbevisning, at det altovervejende flertal af den danske befolkning i dag er befriet for den usikkerhedsfølelse, som betog os, da den skærpede konflikt, der fulgte næsten umiddelbart i krigens kølvand, truede med at lade